

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci žalobce: **V. a.s.**, se sídlem P., D. B., zastoupeného JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem se sídlem Šaldova 34/466, 186 00 Praha 8 - Karlín, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 10. 5. 2012, č. j. 2076/12-1200-108135,

takto:

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou podanou dne 11. 7. 2012 u Městského soudu v Praze a postoupenou Krajskému soudu v Praze (dále jen „soud“) jako soudu místně příslušnému domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 10. 5. 2012, č. j. 2076/12-1200-108135 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru vydanému Finančním úřadem Praha – západ dne 22. 12. 2011, č. j. 461832/11/060915208371, kterým bylo žalobci předepsáno penále ve výši 1.599.509 Kč, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Penále bylo žalobci předepsáno pro prodlení s placením daně z příjmu právnických osob ve výši 1.544.200 Kč za zdaňovací období od 1. 1. 2004 do 31. 12. 2004 splatné dne 12. 8. 2005.

Žalobce namítá, že právo na zaplacení penále je promlčené. Běh promlčecí doby dle ustanovení § 70 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2006 (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) počíná podle žalobce od data splatnosti daně (12. 8. 2005) a nikoliv až od prvního dne následujícího roku. Žalobce v tomto poukázal na nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 154/09 ze dne 8. 2. 2011 a na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 15/2009 - 122 ze dne 12. 1. 2011 vykládající obdobné ustanovení § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků stanovující lhůtu pro vyměření a doměření daně a pro přiznání nároku na daňový odpočet. Plyne z nich, že promlčecí doba nečiní tzv. 3+1, ale 3+0. Pokud došlo ke vzniku daňové povinnosti např. v roce 2001, právo např. daň vyměřit nebo doměřit, zaniklo v roce 2004. Ze skutečnosti, že ustanovení § 70 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků hovoří již o splatnosti daně a ustanovení § 47 odst. 1 téhož zákona toliko o okamžiku vzniku daňové povinnosti, žalobce dovozuje výše uvedený okamžik počátku běhu lhůty. Dále žalobce poznamenává, že i v oblasti daňového práva platí principy počítání běhu promlčecí doby upravené v předpisech práva občanského a aplikují se v ní principy výkladu soukromoprávních institutů. K tomu žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2012, č. j. 9 Afs 45/2011 - 157. Dále žalobce namítá, že byl o penále správcem daně vyrozuměn až dne 2. 1. 2012, což považuje za porušení principu legitimního očekávání, že správce daně bude existující pohledávky státu oznamovat bez zbytečného odkladu poté, co je zjistí. Odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 2. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1611/07. Účinky platebního výměru vůči žalobci nastaly až jeho doručením, ke kterému podle názoru žalobce došlo po uplynutí promlčecí doby, která skončila dne 12. 8. 2011, popřípadě dne 31. 12. 2011, pokud se bude vycházet ze závěru žalovaného o počátku jejího běhu. Žalobce je toho názoru, že pokud daňové předpisy připouštějí více rovnocenných výkladů ohledně okamžiku počátku běhu promlčecí doby, má být dána přednost výkladu pro daňový subjekt mírnějšímu. Ohledně této zásady výkladu daňových předpisů žalobce cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2006, č. j. 2 Afs 178/2005 - 64. Žalobce také namítá, že rozhodnutím správce daně o posečkání doměřené daně ze dne 6. 12. 2007, č. j. 242513/07/060915/3174, nedošlo k přerušení běhu promlčecí doby podle § 70 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, neboť toto rozhodnutí není úkonem, jenž by směřoval k vybrání, zajištění nebo vymožení daňového nedoplatku. K tomu žalobce argumentuje, že posečkání daně je mezi tyto úkony zařazeno teprve v ustanovení § 160 odst. 3 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb. daňového řádu (dále jen „daňový řád“).

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nad jeho rámec uvedl, že ustanovení § 70 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků zcela srozumitelně stanovuje počátek běhu lhůty, v níž dochází k promlčení. Právo se promlčuje po šesti letech po uplynutí kalendářního roku, ve kterém nastala splatnost daňového nedoplatku. Nejde o výkladovou nejasnost nebo mezeru v zákoně, která by umožňovala více výkladů tohoto ustanovení. Rozhodnutí o posečkání s placením daně pak je podle žalovaného úkonem, jenž prodlužuje promlčecí lhůtu, neboť jím správce daně zajišťuje vybrání daně, když uzná, že existují důvody bránící řádnému vybrání daně v termínu původní splatnosti a rovněž dojde k závěru, že zatím není třeba přikročit k výkonu rozhodnutí. Lhůta pro sdělení

penále byla tudíž dodržena, když k prekluzi daně by mohlo dojít až dne 31. 12. 2014. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce v replice a jejím doplnění poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 Afs 14/2012 - 24, z něhož plyne závěr, že promlčecí lhůta, která začala běžet podle § 70 zákona o správě daní a poplatků a neskončila do dne nabytí účinnosti daňového řádu, má po 1. 1. 2011 charakter lhůty prekluzivní podle § 264 odst. 5 v návaznosti na § 160 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Dále zmínil i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, č. j. 7 Afs 20/2011 - 79, podle něhož řádným oznámením platebního výměru se rozumí až řádné doručení rozhodnutí o odvolání proti takovému platebnímu výměru. V případě žalobce k jeho doručení došlo až dne 11. 5. 2012.

Žalobce konečně argumentuje také rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 7 Afs 52/2013 - 34, podle něhož počátek běhu lhůty podle § 63 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků je totožný s počátkem běhu lhůty podle § 70 odst. 1 téhož zákona, přičemž nedochází k přerušení této lhůty podle § 70 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Dále žalobce vychází i z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 5 Afs 35/2009 - 265, jež uvádí, že lhůta podle § 63 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků pro vyrozumění dlužníka o předpisu penále je lhůtou prekluzivní, počátek jejího běhu se odvíjí od data původní splatnosti daně a z úpravy promlčení v § 70 zákona o správě daní a poplatků se použije právě jen tam stanovená délka lhůty a počátek jejího běhu.

Vzhledem k tomu, že účinností zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky ke dni 1. 1. 2013 zanikla finanční ředitelství zřízená podle zákona č. 531/1990 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2012 a jejich působnost ve věcech rozhodování o opravných prostředcích přešla na Odvolací finanční ředitelství, je nyní tento správní orgán nově žalovaným.

Soud z předloženého správního spisu zjistil následující skutečnosti:

Rozhodnutím Finančního úřadu Praha – západ (dále jen „správce daně“) ze dne 5. 8. 2005, č. j. 160234/05/060915/3174, byla žalobci prodloužena lhůta k podání přiznání k dani z příjmů právnických osob za období od 1. 1. 2004 do 31. 12. 2004 (dále jen „předmětné období“) tak, že uplyne dnem 12. 8. 2005.

Žalobce podal přiznání k dani z příjmů právnických osob za předmětné období k poštovní přepravě dne 12. 8. 2005.

Správce daně vydal dodatečný platební výměr ze dne 13. 6. 2007, č. j. 145552/07/060915/3174, na daň z příjmů právnických osob za předmětné období, kterým žalobci dodatečně vyměřil daň z příjmů právnických osob ve výši 1.544.200 Kč (dále jen „dodatečný platební výměr“).

Žalobce napadl dodatečný platební výměr odvoláním a současně požádal o posečkání daně do doby rozhodnutí o tomto odvolání.

Správce daně rozhodnutím o posečkání daně ze dne 6. 12. 2007, č. j. 242513/07/060915/3174, (dále jen „rozhodnutí o posečkání daně“) povolil žalobci posečkání dodatečně vyměřené daně do 15. 7. 2008.

Finanční ředitelství v Praze rozhodnutím ze dne 16. 6. 2008, č. j. 3368/08-1200-200470, zamítlo odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru.

Správce daně vydal dne 22. 12. 2011 platební výměr na daňové penále, č. j. 461832/11/060915208371 (dále jen „platební výměr na daňové penále“), kterým žalobci sdělil předpis penále za prodlení úhrady daně z příjmů právnických osob za předmětné období ve výši 1.599.509 Kč, který byl žalobci doručen dne 2. 1. 2012.

Žalobce napadl platební výměr na daňové penále odvoláním, ve kterém namítl promlčení práva na zaplacení předmětného daňového penále s poukazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 5 Afs 35/2009 - 265.

Napadeným rozhodnutím doručeným žalobci dne 11. 5. 2012 bylo odvolání zamítnuto a platební výměr na daňové penále byl potvrzen. Odvolací orgán rozhodnutí odůvodnil tím, že podle § 63 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2006, se daňový dlužník vyrozumí o předpisu penále nejpozději ve lhůtě, v níž se promlčuje vybrání daně. V § 70 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků je stanovena lhůta pro vybrání daňového nedoplatku, podle něhož se právo vymáhat daňový nedoplatek promlčuje do šesti let po roce, ve kterém se stal tento nedoplatek splatným. V § 70 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků je dále uvedeno, že pokud je proveden úkon směřující k vybrání, zajištění nebo vymožení nedoplatku, promlčecí lhůta se přerušuje a počíná běžet nová promlčecí lhůta po uplynutí kalendářního roku, ve kterém byl daňový dlužník o tomto úkonu zpraven. Úkonem, který přerušuje tuto promlčecí lhůtu, je i rozhodnutí správce daně o posečkání daně. Vydáním rozhodnutí o posečkání daně došlo k přerušení běhu prekluzivní lhůty pro vybrání daně a od 1. 1. 2009 začala běžet nová šestiletá lhůta. Tato lhůta zůstala zachována i po účinnosti daňového řádu (§ 264 odst. 5) a uplyne až dnem 31. 12. 2014. Platební výměr na daňové penále byl tudíž vydán včas. Odkaz žalobce na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 5 Afs 35/2009 – 265, shledal odvolací orgán nepřípadným s odůvodněním, že řeší situaci, kdy k přerušení promlčecí doby nedošlo, a výpočet penále se odvíjel od nesprávného data splatnosti daně.

Žalobce i žalovaný na výzvu soudu v poskytnuté lhůtě sdělili, že souhlasí, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání.

Soud rozsudkem ze dne 31. 10. 2014, č. j. 47 Af 16/2012 – 39, rozhodnutí žalovaného i platební výměr na daňové penále zrušil s odůvodněním, že v posuzované věci nepřicházelo v úvahu přerušení běhu lhůty podle § 70 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Skutečnost, že správce daně v průběhu lhůty rozhodl o posečkání daně, je proto bezvýznamná. Lhůta pro předepsání penále tudíž začala běžet dne 1. 1. 2006 a skončila dne 31. 12. 2011. Soud měl za to, že uvedený závěr vyplývá z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 5 Afs 35/2009 – 265, a dále z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 7 Afs 52/2013 – 34. Finanční orgány byly nadto povinny o předepsání penále před uplynutím dané lhůty rozhodnout pravomocně (neboť se jedná

o prekluzivní lhůtu), přičemž žalobou napadené rozhodnutí finančního ředitelství bylo žalobci doručeno až dne 11. 5. 2012. Soud proto zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a zároveň zrušil platební výměr na daňové penále s tím, že vzhledem k prekluzi práva předepsat penále za předmětné zdaňovací období není důvodu, aby bylo ve věci vedeno jakékoliv další řízení. Soud výše uvedeným rozsudkem přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 20.000 Kč. Soud opravným usnesením ze dne 20. 11. 2014, č. j. 47 Af 16/2012 – 53, opravil nesprávně uvedenou částku nákladů řízení 20.000 Kč na částku 23.570 Kč.

Žalovaný podal kasační stížnost proti výše uvedenému rozsudku zdejšího soudu z důvodu jeho nezákonnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). První senát Nejvyššího správního soudu při předběžném projednání věci zjistil, že otázka, jež je předmětem sporu, není v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena jednotně. Jde o otázku, zda úkon správce daně, který v souladu s § 70 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků přerušuje běh promlčecí lhůty ve vztahu k daňovému nedoplatku, přerušuje rovněž běh lhůty ke sdělení předpisu daňového penále. První senát se chtěl odchýlit od názoru vysloveného v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 52/2013 - 34, a rozhodnout v souladu s rozsudky č. j. 5 Afs 12/2012 - 59 a č. j. 7 Afs 100/2013 - 56. Proto první senát usnesením ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Afs 215/2014 – 39, předložil věc v souladu s § 17 odst. 1 s. ř. s. rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 27. 10. 2015, č. j. 1 Afs 215/2014 – 56, konstatoval, že úkon směřující k vybrání, zajištění nebo vymožení nedoplatku, který přerušuje lhůtu pro vybrání a vymáhání daně (§ 70 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků), přerušuje i lhůtu pro sdělení předpisu penále dle § 63 odst. 4 věty čtvrté části za středníkem tohoto zákona a tato lhůta začne běžet znovu způsobem uvedeným v § 70 odst. 2. Tento závěr ostatně neodporuje ani argumentaci rozšířeného senátu v jeho usnesení ze dne 22. 3. 2011, č. j. 5 Afs 35/2009 – 265, ve kterém nelze nalézt žádnou úvahu ohledně vlivu přerušování lhůty k vybrání a vymáhání úkonem směřujícím k vybrání, zajištění nebo vymožení nedoplatku na lhůtu pro sdělení předpisu penále, jak se domníval sedmý senát v rozsudku ze dne 19. 12. 2013, č. j. 7 Afs 52/2013 - 34. Rozšířený senát se zde totiž zabýval pouze otázkou, kdy začíná běžet lhůta pro sdělení předpisu penále, a dospěl k závěru, že lhůta začne plynout od data původní splatnosti daně, k níž se penále vztahuje.

K nyní projednávané věci rozšířený senát poznamenal, že rozdíl mezi promlčecí lhůtou (k vybrání a vymáhání daně) a prekluzivní lhůtou (ke sdělení předpisu penále) nespočívá v tom, že by první z nich bylo možné přerušit, zatímco druhou nikoli. I prekluzivní lhůta může být přerušena (srov. přerušování lhůty pro vyměření daně úkonem podle § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků v rozhodném znění). Rozdíl mezi prekluzivní a promlčecí lhůtou tak spočívá v účincích spojených s jejich uplynutím. Ačkoli se tedy lhůty podle § 70 odst. 1, resp. § 63 odst. 4 věty čtvrté zákona o správě daní a poplatků liší v tom, jaké jsou následky jejich uplynutí, nelze z toho dovozovat odlišný běh obou lhůt. Ustanovení § 63 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků ke lhůtě pro sdělení předpisu penále výslovně odkazuje na lhůtu pro vybrání a vymožení daně, jakožto celistvý institut, nikoli pouze

na délku této lhůty upravenou v § 70 odst. 1; součástí uvedeného odkazu je tak i odst. 2 citovaného ustanovení, který upravuje přerušení lhůty pro vybrání daně. Lze tak dovodit, že běh lhůty pro sdělení předpisu penále je shodný s během lhůty pro vybrání a vymození daně.

První senát Nejvyššího správního soudu, vázán názorem rozšířeného senátu shora nadepsaný rozsudek zdejšího soudu ve znění výše uvedeného opravného usnesení zrušil rozsudkem ze dne 26. 11. 2015, č. j. 1 Afs 215/2014 - 74.

Soud, vázán právním názorem vysloveným ve shora uvedeném zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), v novém projednání věci žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V projednávané věci se aplikuje právní úprava penále účinná do 31. 12. 2006, tedy do novely provedené bodem 16 části páté zákona č. 230/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 89/1995 Sb., o státní statistické službě, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 230/2006 Sb.“). Je tomu tak proto, že podle čl. VI bodu 3 přechodných ustanovení části páté zákona č. 230/2006 Sb. *úprava obsažená v § 63 tohoto zákona* (míněn § 63 zákona o správě daní a poplatků) *se použije pro daně, jejichž původní den splatnosti nastane po účinnosti tohoto zákona. Pro daně, jejichž původní den splatnosti nastal do účinnosti tohoto zákona, se použije § 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do účinnosti tohoto zákona.* Původní den splatnosti daně, ve vztahu k níž byla sdělena výše penále platebním výměrem aprobovaným žalobou napadeným rozhodnutím, byl poslední den lhůty k podání daňového přiznání, tj. den 12. 8. 2005. Splatnost daně, ve vztahu k níž byla sdělena výše penále, tedy nastala před účinností zákona č. 230/2006 Sb.

Podle § 63 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků penále je splatné dnem, kdy byly splněny zákonem stanovené podmínky pro jeho uplatnění. Předpis penále sdělí správce daně daňovému dlužníkovi platebním výměrem. Proti platebnímu výměru se daňový dlužník může odvolat do třiceti dnů od jeho doručení. O tomto předpisu se daňový dlužník může vyrozumět kdykoliv, pokud to vyžaduje stav jeho účtu, zejména při daňové exekuci; o předpisu se daňový dlužník zpravidla vyrozumí do třiceti dnů poté, kdy daňový nedoplatek byl zcela vyrovnán, nejpozději však ve lhůtě, v níž se promlčuje vybrání daně. Penále uvedené v platebním výměru je splatné v náhradní lhůtě patnácti dnů ode dne doručení platebního výměru, pokud nebylo již uhrazeno.

Ustanovení § 70 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků stanoví, že právo vybrat a vymáhat daňový nedoplatek se promlčuje po šesti letech po roce, ve kterém se stal tento nedoplatek splatným.

Nelze přisvědčit právnímu názoru žalobce, že lhůta počíná běžet již splatností daně (tj. 12. 8. 2005). Z judikátů, na něž v tomto odkazuje (IV. ÚS 154/09, 5 Afs 15/2009 - 122), takový závěr neplyne. Rozhodnutí se týkají výkladu § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků stanovujícího lhůtu pro vyměření daně. Uvádějí, že tato lhůta počíná běžet s koncem zdaňovacího období a nikoliv až od konce roku, ve kterém se podává daňové přiznání. Počátek běhu lhůty pro předeapsání penále vyplývá z § 70 odst. 1 zákona o správě

daní a poplatků. Lhůta počíná běžet první den roku následujícího po roce, ve kterém se původně stala splatnou daň, ve vztahu k níž byla sdělena výše penále. Tento výklad plyne z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 5 Afs 35/2009 - 265, na něj sám žalobce odkazuje. V souzené věci splatnost daně nastala dne 12. 8. 2005, lhůta pro předepsání penále tudíž začala běžet dne 1. 1. 2006.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu bezesporu vyplývá, že rozhodnutí správce daně o posečkání daně nebo o povolení splátek je úkonem směřujícím k vybrání nedoplatku daně, a tedy přerušujícím lhůtu podle § 70 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2011, č. j. 2 Afs 82/2010 - 56). Přerušením lhůty pro vybrání a vymáhání daně podle § 70 odst. 2 se přerušuje i lhůta pro sdělení předpisu penále dle § 63 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků a tato lhůta začne běžet znovu způsobem uvedeným v § 70 odst. 2, a také konec běhu obou lhůt je shodný. Na tuto skutečnost nemá vliv to, zda se úkon přerušující běh lhůty podle § 70 odst. 2 vztahoval pouze na nedoplatek daně nebo i na jeho příslušenství (penále). Příslušenství daně (s výjimkou pokut) totiž sleduje osud daně (srov. § 58 zákona o správě daní a poplatků). Po uplynutí kalendářního roku, ve kterém byl žalobce zpraven o rozhodnutí o posečkání daně (tj. dne 7. 1. 2008, kdy bylo žalobci toto rozhodnutí doručeno), začala běžet nová lhůta nejen pro vybrání daně, ale též pro sdělení předpisu penále za prodlení úhrady daňového nedoplatku (viz § 70 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků). Lhůta pro předepsání penále proto počala běžet dne 1. 1. 2009 a uplynula dne 31. 12. 2014. Pokud tedy správce daně žalobci předepsal penále za prodlení úhrady daně z příjmu právnických osob za rok 2004 platebním výměrem ze dne 22. 12. 2011 (doručeným žalobci 2. 1. 2012), bylo toto rozhodnutí včasné. Pokud bylo rozhodnutí žalovaného doručeno žalobci dne 11. 5. 2012, jde v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v žalobcem zmíněném rozsudku č. j. 7 Afs 20/2011 – 79 o řádné a včasné oznámení platebního výměru. Žalobcův odkaz na nálezný Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1611/07 není přiléhavý, neboť v tam řešeném případě šlo o zdanění příjmu z prodeje bytu, u něhož vzhledem k okolnostem případu bylo sporné, zda neměl být od daně osvobozen, a finanční úřad vydal platební výměr na samém konci lhůty k vyměření daně. V nyní souzeném případě však o takovou situaci nejde, neboť platební výměr na daňové penále byl vydán přibližně v polovině stanovené lhůty. Dle soudu proto nedošlo k porušení principu legitimního očekávání, že správce daně bude existující pohledávky státu oznamovat bez zbytečného odkladu poté, co je zjistí.

Soud nemůže přisvědčit ani námitce, že má být dána přednost výkladu pro daňový subjekt mírnějšímu v případě, že daňové předpisy připouštějí více výkladů ohledně počátku běhu promlčecí doby. Právní předpisy jsou v tomto směru jednoznačné. Skutečnost, že v jinak poměrně konzistentní judikatuře Nejvyššího správního soudu (viz rozsudky č. j. 5 Afs 12/2012 - 59 a č. j. 7 Afs 100/2013 - 56) se vyskytoval ojedinělý odlišný názor na otázku přerušování běhu prekluzivní lhůty ke sdělení daňového penále (uvedený v rozsudku č. j. 7 Afs 52/2013 - 34), nezakládá pochybnosti, pro které by příslušné ustanovení zákona o správě daní a poplatků mělo být vykládáno nesprávně a zvýhodňovat daňové subjekty, které nesplnily včas svou daňovou povinnost.

Soud pro úplnost konstatuje, jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve shora uvedeném zrušovacím rozsudku, že sice již došlo k uplynutí lhůty pro sdělení daňového penále (tato lhůta uplynula dne 31. 12. 2014), nicméně pokud Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek zdejšího soudu a soud nyní žalobu zamítl, došlo k „obživnutí“ včas vydaného platebního výměru o sdělení penále ze dne 22. 12. 2011 a také rozhodnutí finančního ředitelství ze dne 10. 5. 2012 o odvolání proti tomuto platebnímu výměru. Nedošlo tedy k novému sdělení daňového penále, které by již po uplynutí prekluzivní lhůty nebylo možné, avšak je zde včas vydaný platební výměr o sdělení daňového penále, na základě kterého je žalobce povinen sdělené penále uhradit.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který byl v řízení úspěšný, žádné náklady přesahující rámec jeho běžné činnosti nevznikly. K jeho návrhu na přiznání náhrady nákladů řízení, tj. paušální náhrady za každý úkon dle § 13 odst. 3 a § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) uplatněnému v kasační stížnosti s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, a to konkrétně 300 Kč za úkon sepsání kasační stížnosti, soud uvádí, že ve smyslu § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu náleží náhrada hotových výdajů účelně vynaložených v souvislosti s poskytnutím právní služby advokátovi, přičemž nedohodl-li se advokát s klientem na jiné paušální částce, činí tato částka 300 Kč za jeden úkon právní služby. Podle žalovaným zmíněného nálezu Ústavního soudu *[z]ásadu rovnosti účastníků řízení ve smyslu článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod naplňuje přiznání paušální náhrady coby náhrady hotových výdajů podle jejich demonstrativního výčtu v § 137 odst. 1 občanského soudního řádu i účastníkovi řízení, který advokátem zastoupen není, a to v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému advokátem byla přiznána taková náhrada podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. A contrario z citovaného nálezu Ústavního soudu vyplývá, že paušální náhradu nákladů nelze přiznat účastníkovi řízení, pokud by mu paušální náhrada nákladů nepříslušela ani při zastoupení advokátem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 4 As 220/2014 - 20). Taková situace zcela jednoznačně nastala v nyní řešené věci. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006 - 87, publ. pod č. 1260/2007 Sb. NSS, „(...) v případě, že v soudním řízení správním vystupuje jako účastník orgán veřejné správy v oboru své působnosti, není v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, pokud se v takovém řízení nechá zastoupit. (...) Stejně tak Vrchní soud v Praze konstatoval, že povinnost správního úřadu jím vydané rozhodnutí hájit na soudě proti správní žalobě představuje samozřejmou součást povinností plynoucí z běžné správní agendy. Nelze proto spravedlivě žádat na žalobci, aby hradil náklady, vzniklé tím, že správní úřad udělil k zastupování plnou moc advokátovi (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, č. j. 6 A 90/96 - 23).“ Podle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu by žalovanému nemohla být přiznána paušální náhrada nákladů, pokud by byl zastoupen advokátem, a proto ve smyslu citovaného nálezu Ústavního soudu mu tato náhrada nemůže být přiznána ani v případě, že zastoupen není (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2015, č. j. 1 Afs 225/2014 - 31, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47,*

dle kterého náhradu nákladů spojených s účastí pracovníků správního orgánu u jednání správního soudu soud dle § 60 odst. 7 s. ř. s. procesně úspěšnému správnímu orgánu zásadně nepřizná). Vzhledem k výše uvedenému soud požadovanou náhradu nákladů žalovanému nepřiznal. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. dubna 2016

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Alena Lébllová